

kritieken

Vocale bloedarmoede is troef in Venetiaanse opera's op eerste Operadagen in Rotterdam

Opera

Operadagen Rotterdam met 'Gli amori d'Apollo en di Dafne' van Cavalli op 10/6 en 'Motezuma' van Vivaldi op 11/6. Diverse activiteiten t/m 19 juni. Info: www.operadagenrotterdam.nl

De eerste Operadagen Rotterdam zijn van start gegaan met op papier zeer interessant ogende producties. Grote trekker was zaterdag de wereldpremière in moderne tijd van de onlangs gedeeltelijk teruggevonden opera 'Motezuma' (1733) van Antonio Vivaldi. Dat leverde internationale belangstelling en een volle Doelen op. Het 'festival' opende echter met twee voorstellingen van de al even zeldzame en even Venetiaanse opera 'Gli amori d'Apollo en di Dafne' (1640) van Francesco Cavalli.

Vivaldi moest het met een tamme concertante presentatie in de Doelen doen, Cavalli werd op de planken van de Rotterdamse Schouwburg gezet in een interessante encensering van de Argentijnse regisseur Beatriz Catani. Maar in beide opera's ontbrak het behoorlijk aan vocale slagkracht. Vooral de zangersbezetting van Cavalli was erg middelmatig.

Marie-Nicole Lemieux als wanhopige moeder in 'Motezuma' en een beeld uit 'Gli amori d'Apollo e di Dafne'.

Het vocale materiaal waarmee 'Motezuma' zijn wedergeboorte beleefde, riep ook niet echt de tijden van de glorieuze Venetiaanse operazangers op. De zes 'Motezuma'-zangers hadden bijna allemaal veel te kleine stemmen om in die immense Doelen

FOTO'S RENÉ SEGHERS/HERMAN SORGELOOS

indruk te kunnen maken. Hun coloraturen bleven tussen de eerste rijen stoelen van de parterre ronddwarren en veroorzaakten geen enkel buitensporig enthousiasme.

De Cavalli-opera is een productie van het Antwerpse Muziektheater

Transparant en het Brusselse KunstenFESTIVALdesArts en werd geproduceerd door Concertgebouw Brugge en de Rotterdamse Schouwburg. In Brussel vormt de productie het begin van een cyclus, waarin de vier getoonzette libretti van Giovanni Busenello centraal staan. Volgend jaar is daar Monteverdi's 'Poppea' te zien in een regie van Christoph Marthaler en het jaar daarop volgen Cavalli's 'La Statira' en 'La Didone' in regies van The Wooster Group en Eija-Liisa Ahtila. De Busenello's zullen allen muzikaal begeleid en ingevuld worden door het Ensemble Elyma van dirigent Gabriel Garrido.

Garrido heeft een naam hoog te houden in dit repertoire. Zijn aanpak is swingend, ritmisch gedreven en oogst zeker effect. Je moet alleen niet naar zijn overspannen manier van dirigeren kijken. Regisseur Catani zoomde in op de vaak in deze libretti voorkomende confrontatie tussen jong en oud, tussen opbloei en verwelken. In het Pina Bausch-achtige toneelbeeld werd aan de linkerkant een heus graf gegraven en rechts zaten (stok)oude Argentijnse acteurs die hun haar verfd en zich af en toe sprekend over hun eerste liefde in het gebeuren mengde.

Breekbaar mooi! Wel vreemd en storend dat de jonge garde, die hier in ontbloot bovenlijf rondliep, er al zo uitgezakt uitzag.

Door de povere zangprestaties heen, was nog wel te horen hoe prachtig en diepgravend Cavalli voor de menselijke stem wist te schrijven. Daar steekt Vivaldi maar plat en voorspelbaar bij af. Zijn opera's worden de laatste tijd weer wat vaker uitgevoerd, met wisselend succes. In wezen is elke uitvoering van een Vivaldi-opera een wereldpremière in moderne tijd. Dat gegeven maakte de uitvoering van deze onvolledige 'Motezuma' niet bijzonderder. Ondanks de puike aanpak van dirigent Federico Maria Sardelli en zijn Modo Antiquo orkest werd duidelijk dat 'Motezuma' gevuld is met ontelbare sequens-trucjes en barokke vormclichés. De beide Canadeze zangeressen Dominique Labelle en Marie-Nicole Lemieux maakten er nog enigszins theatraal drama van. Maar operagenie Händel deed tegelijkertijd in Londen heel wat meer met een scène als die van de wanhopige en doorgedraaide echtgenote van Motezuma. Nee, het waren twee tamme avonden daar in Rotterdam.

Peter van der Lint